

Noves orientacions de la Beneficència

per l'Excm. Sr. FRANCESC PUIG i ALFONSO

UNA de les lleis més necessitades de reforma és, indubtablement, la de Beneficència. Només cal fullejar la compilació de lleis complementàries, reials decrets, reials ordres i disposicions ministerials que s'hi refereixen, per a comprendre que es faria una bona obra anant dretament i d'una manera radical a legislar de nou sobre matèria tan important i de tant d'interès col·lectiu.

La beneficència, com totes les coses d'aquest món ha evolucionat i evoluciona. S'han descobert noves necessitats, i a continuació s'han creat noves formes d'assistència; existeixen, a més a més, matisos de caràcter benèfic que anys enrera no eren coneguts, i malgrat aqueixa transformació, si examinem quines disposicions legals regulen el seu funcionament, trobem que la base de la legislació de la beneficència pública la constitueixen les lleis de 1822 i 1849, el reglament de 1852, el de 1885 i els especials de cada establiment benèfic, constituint la de la beneficència particular el R. D. i la instrucció de 14 de març de 1890.

Com pot, una llei dictada fa més de cent anys, regular la vida d'una organització en constant i creixent evolució? Per força ha d'ésser d'una deficiència notòria. És impossible que pugui preveure tots els casos, que han d'ésser compresos i emparats per una legislació ben pensada i reguladora de serveis, siguin de l'ordre que siguin. El fet de què a partir de l'any 1822 s'hagin dictat molt a la vora de quatre centes disposicions entre lleis, reials decrets, reials ordres, reglaments, instruccions, circulars, sentències i declaracions, al voltant de la beneficència, creant organismes, aclarint conceptes i regulant funcionaments, imposa la conveniència d'una codificació ben feta i meditada, per tal que pugui desaparèixer aqueix laberint legislatiu i figurar-hi noves normes adaptades a les necessitats presents i que

encloguin, en quant sigui possible, tots els aspectes de la beneficència pública i privada.

Actualment, la nostra *bibliogràfica* legislació divideix la beneficència en general, provincial i municipal. La primera té per objecte les necessitats de caràcter permanent o que exigeixin atenció especial; la segona sols ha de cuidar de les malalties comuns, dels impotents per al treball i dels infants privats de família; resten, a la tercera, l'atenció de les necessitats accidentals, malalties passatgeres, conducció als establiments generals i provincials i la beneficència domiciliària.

Aquesta divisió, tal volta, a hores d'ara, resulta modificada, ja que els nous Estatuts provincial i municipal assignen, amb caràcter obligatori, a les Diputacions i als Ajuntaments, determinats serveis benèfics. De totes maneres, abans de l'Estatut i ara amb l'Estatut, aqueixa divisió ha estat una realitat en el paper, mes no en la pràctica. L'Estat fou sempre el primer a faltar al compliment de la seva missió. Aquelles necessitats de caràcter permanent o que reclamin una atenció especial, la cura de les quals va reservar-se, segons el reglament de 1852, varen quedar limitades als boigs, sords-muts, cecs, impedits i decrepits, per als quals, segons el mateix Reglament, havia d'haver-hi en tot el Regne sis cases per a boigs, dues per a cecs, dues per a sords-muts i divuit per a decrepits, impossibilitats i impedits. Malgrat aqueixa obligació concreta, l'Estat, segons la instrucció de 1885, va limitar-la a la cura de vuit establiments classificats com de beneficència general. Aquests són els següents:

Hospital de la Princesa (Madrid), per a malalties agudes; Hospitals de Jesús Natzarè i de Nostra Senyora del Carme (Madrid), per a incurables i decrepits (de dones el primer i d'homens el segon); l'Hospital del Rei (Toledo) per a decrepits, invàlids i cecs incurables d'un i altre